

ΤΟ ΚΕΡΑΤΟΛΛΙΚΑΔΟ

(ΔΙΗΓΗΣΙΣ)

ἐν ἔρχεσαι νὰ μείνης μαζί μου μερικὲς ἡμέρες εἰς τὴν ἔξοχή; Αὐριον πολὺ προῶ εἰμαι ὑποχρεωμένος νὰ ὑπάγω ἐκεῖ, διότι ἀρχίζει τρύγος. Ἐν ἔχης ὄρεξις, συννενοήσου μὲ τὸν ἀδελφόν μου, ὁ ὁποῖος θὰ ἔλθῃ μεθαύριον, νὰ ἔλθετε μαζί. Σὲ βεβαιῶ πὺς δὲν θὰ κακοπεράσῃς, καὶ θὰ μοῦ κάμῃς κ' ἐμένα πολλὴν εὐχαρίστησιν μὲ τὴν συντροφιά σου.

Ἡ πρόσκλησις αὐτὴ μοῦ ἔγινεν, ἐνῶ ἑκαθήμεθα εἰς τὸ παραλιακὸν καφενεῖον τῆς μικρᾶς μας πόλεως, ἀναπνέοντες μετ' ἀνακουφίσεως τὴν δροσερὰν ἑσπερινὴν αὐραν, ὕστερον ἀπὸ τὸν καύσωνα θερμοτάτης ἡμέρας τοῦ Αὐγούστου. Μὲ συνεκίνησε δέ, διότι συνηθισθάνομην ὅτι δὲν ἦτο αὐτὸ ἀπλοῦν φιλοφρόνημα, ἀλλ' ἐνδειξις φιλικῆς ἀγάπης καὶ εἰλικρινοῦς ἐνδιαφέροντος. Ὁ καλὸς μου φίλος, ὅστις πρὸ πολλῶν ἐτῶν δὲν ὑπάρχει πλέον ἐν τῇ ζωῇ, διετέλει ἐν γνώσει μερικῶν περιστατικῶν τοῦ βίου μου καὶ πολλάκις μοῦ παρεῖχε τὴν φιλικὴν του παραμυθίαν εἰς στιγμὰς ἀνωμάλου ψυχικῆς καταστάσεως. Διαγινώσκων δὲ τὴν ἀνίαν καὶ τὴν ἀθυμίαν, ἣτις μὲ κατεῖχε κατ' ἐκείνας τὰς ἡμέρας, ἤθελε νὰ προκαλέσῃ ἐντὸς μου μὲ ἄλλας ἐντυπώσεις κάποιον ψυχικὸν ἀντιπερισμασμόν.

Διὰ τοῦτο ἐδέχθην προθύμως τὴν πρόσκλησίν του, καὶ τὴν ἐπομένην συνηντήθην καὶ συννενοήθην μετὰ τοῦ ἀδελ-

φοῦ του, ὅπως μεταβῶμεν μαζί ἐφ' ἀμάξης εἰς τὴν ἔσοχὴν του, κειμένην εἰς τὴν περιοχὴν τοῦ Ἐλειοῦ, τὴν ἰδίαν ἐσπέραν. Ὁρίσαμεν τόπον συναντήσεως ἐν καφενεῖον διανυκτερεῖον παρὰ τὴν Ἀγοράν, ὅπου θὰ ἦρχετο νὰ μᾶς παραλάβῃ ἡ ἄμαξα. Πράγματι δὲ συνητηθήμεν καὶ ἐπεβιβάσθημεν εἰς τὸ ὄχημα, ὀλίγον τι πρὸ τῆς ἑνδεκάτης νυκτερινῆς ὥρας, διὰ ν' ἀποφύγωμεν κατὰ τὴν ὁδοιοποιίαν τὸν καύσωνα τῆς ἡμέρας.

Ἡ νύξ ἦτο μᾶλλον σκοτεινὴ, διότι ἡ σελήνη εὐρίσκειτο εἰς τὴν τελευταίαν τῆς φάσιν· μόνον δὲ κατὰ τὸ μεσονύκτιον ἐνεφανίσθη εἰς τὸν ὀρίζοντα ἐν τμήμα αὐτῆς, ὡς μία φέτα πεπονίου, ἀλαμπὲς καὶ ἄτονον, τοῦ ὁποίου ἡ ἀμυδρὰ λάμψις συνεκρινᾶτο μὲ τὸ ἐπικρατοῦν εἰς τὴν ἔσοχὴν νυκτερινὸν σκότος. Οἱ ὄγκοι τῶν βουνῶν καὶ τῶν λόφων ἐξετείνοντο σκοτεινοί, ἐγγὺς ἢ ἀπωτέρω τῆς ὁδοῦ, κατὰ διαλείμματα δὲ κάποια ἀμφίβολος ὡς ἐκ τῆς ἀποστάσεως ἀκτὶς φωτὸς διεκρίνετο εἰς μακρινὴν τινα ἔπαυλιν ἢ ἀγροικίαν. Τὴν βαθεῖαν σιγὴν τῆς ἔσοχῆς διέκοπτε μόνον κάποτε τὸ λάλημα τοῦ γρίλλου, ἢ ἡ διαλείπουσα κραυγὴ νυκτερινοῦ ὀρνέου. Ὁ συνοδοιπόρος μου, καθὼ γνώστης τῶν μερῶν, διότι διήρχετο ἐκεῖθεν συχνάκις, μοῦ ἐξήγει τὰ διάφορα σημεῖα, μοῦ ἐδείκνυε μερικὰς ὀνομαστικὰς τοποθεσίας, μόλις διαφαινομένας μέσα εἰς τὸ σκότος, καὶ μοῦ παρεῖχε πληροφορίας σχετικὰς μὲ τὴν θέσιν καὶ τὴν συγκοινωνίαν τῶν διαφόρων ἔσοχῶν καὶ χωρίων.

Εἶχομεν ἤδη φθάσει εἰς τὸ σημεῖον, ὅπου ἐξετείνεται ἀριστερόθεν εἰς ἀπόστασιν ἢ ὄροσειρὰ τοῦ Αἴνου, ἀποτελοῦσα μακρὸν, ἀτελεύτητον σκιερὸν ὄγκον, ἐνῶ πρὸς τὰ δεξιὰ ἐξηπλοῦτο ἔκτασις ὀμαλή, πεδινὴ σχεδόν, προχωροῦσα μέχρι τῆς μακρὰν κειμένης καὶ μὴ διακρινομένης θαλάσσης. Ἐκεῖ που ἔκειτο κάποια χαράδρα, κοίτη ξηρὰ χειμάρρου ἴσως, ὅχι πολὺ βαθεῖα, ἀλλ' εὐρεῖα. Ἡ τοποθεσία—τῆς ὁποίας ἡ εἰκὼν παρέμεινεν ἀσαφὴς εἰς τὴν μνήμην μου, διότι τὴν εἶδα εἰς ὥραν σκοτεινὴν—μοῦ ἦτο γνωστὴ ἐξ ἀκοῆς, διότι ὀνομάζεται «Κερατολάγκαδο» καὶ φημίζεται ὡς τόπος, ἐνθα φιλοχωροῦν, κατὰ λαϊκὴν δοξασίαν, τὰ πονηρὰ

πνεύματα. Τοιαῦται δὲ τοποθεσίαι ὑπάρχουν πολλαὶ εἰς διάφορα μέρη τῆς χώρας μας ἐν γένει, συνδεόμεναι μὲ παλαιὰς μυθολογικὰς παραδόσεις, παραδόξως δὲ καὶ ἀναμίχτους κάποτε μὲ ξενικοὺς μεσαιωνικοὺς θρύλους. Ὅπως εἰς τὴν ἐπαρχίαν Σάμης ὑπάρχουν μερικὰ βάραιθρα βαθύτατα, ἐν τῶν ὁποίων καλεῖται Μελισάνη, θεωρεῖται δὲ καὶ αὐτὸ καὶ τὰ ἄλλα ὡς κατοικία ἀκαθάρτων πνευμάτων. Ἄλλὰ τὸ ὄνομα αὐτὸ ἐμβάλλει τὴν ὑπόνοιαν μήπως σχετίζεται μὲ τὴν περίφημον Melusine, τὴν Ἰέε, ἥτοι μάγισσαν, ἣ μοῖραν, κατὰ τὴν ὀνομασίαν τῶν ἑλληνικῶν παραμυθίων. θυγατέρα τοῦ βασιλέως τῆς Ἀλβανίας (!), τῆς ὁποίας οἱ ἄθλοι ἀναφέρονται εἰς τὸ περίφημον «Καταχθόνιον Λεξικόν» (Dictionnaire Infernal). Εἶχα δὲ ἀκούσει διὰ τὸ «Κερατολάγαδο» πολλὰς φανταστικὰς διηγήσεις περὶ διαφόρων σατανικῶν ἐμφανίσεων καὶ ὄπτασιῶν, ὥστε ἡ περιέργειά μου ἐκεντήθη νὰ παρατηρήσω καλύτερα τὸ μέρος, τὸ ὁποῖον ἔβλεπα διὰ πρώτην φοράν.

— Ὡστε ἐδῶ εἶνε, εἶπα, ἡ τρόπον τινὰ Λέσχη τῶν Διαβόλων!

Καὶ προσεπάθησα, προβάλλων τὴν κεφαλὴν ἀπὸ τὸ ἐν μέρος τοῦ ὀχήματος, νὰ ἰδῶ, διότι ὡς προεῖπα, ἡ νύξ ἦτο ἀμαυρὰ καὶ θολή. Καὶ ἤρχιζε μὲν, κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν, τρίτην περίπου μετὰ τὸ μεσονύκτιον, νὰ ἐλαττοῦται τὸ σκότος, ἀλλ' ὄχι καὶ ἀρκετὰ, ὥστε νὰ διακρίνωνται καθαρὰ αἱ λεπτομέρειαι. Ἐκείνην ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν, κατὰ διαβολικὴν ἀληθῶς σύμπτωσιν, ἐνῶ ἕως τότε ἐπεκράτει ἄκρα νηνεμία, διὰ μιᾶς ἐφύσησε βίαιον πνεῦμα ἀνέμου, τόσον δὲ σφοδρόν, ὥστε μοῦ ἀπέσπασε ἀπὸ τὴν κεφαλὴν τὸ ψάθινον καπέλλον ὁποῦ ἐφοροῦσα, καπέλλον ἐντελῶς καινούργες, διότι τὸ εἶχα ἀγοράσει ἀκριβῶς τὴν ἰδίαν ἐκείνην πρωΐαν.

— Στάσου! ἐφωνάξαμεν πρὸς τὸν ἀμαξᾶν ταυτοχρόνως ἐγὼ καὶ ὁ σύντροφός μου.

Καὶ κατέβημεν βιαστικὰ ἀπὸ τὴν ἀμαξαν, προχωροῦντες πρὸς τὸν ἐλαφρῶς κοῖλον θαμνόφυτον χῶρον καὶ ἐρευνῶντες πρὸς ἀνεύρεσιν τοῦ ἀναρπαγέντος καπέλλου. Ἡ ἔρευνα

ὅμως ἦτο δυσχερὴς καὶ ἄκαρπος, διότι καὶ ἡ ἀτμόσφαιρα ἦτο ἀκόμη, ἂν ὄχι ἐντελῶς σκοτεινὴ, τοῦλάχιστον ἀρκετὰ θολή, καὶ τὸ ἔδαφος ἀνώμαλον καὶ δύσβατον ἐξ αἰτίας τῶν θάμνων· λίαν δὲ ἐκτεταμένον, ὥστε, καὶ ὑπὸ τὸ φῶς ἀκόμη τῆς ἡμέρας, αἱ προσπάθειαι θὰ παρετείνοντο ἐπὶ ἀρκετὸν χρόνον, χωρὶς νὰ ὑπάρχη βεβαιότης, ἢ καὶ πιθανότης ὅτι θ' ἀπέβαιναν ἐπιτυχῆς. Ὅθεν ἀγανακτήσας διὰ τὸ ἀπρόοπτον αὐτὸ καὶ ἀρκετὰ δυσάρεστον πάθημα — διότι καὶ ἡ ἀντικατάστασις τοῦ καπέλλου δὲν ἦτο πρᾶγμα εὐχερὲς εἰς τὴν ἐξοχὴν — ἐξέφερα μερικὰς μεμημιοιρίας καὶ ὀργίλας ἐκφράσεις, αἱ ὁποῖαι, ὁμολογῶ, δὲν ἦσαν καὶ πάρα πολὺ εὐλαβεῖς.

Ἐννοεῖται ὅτι, παρ' ὄλην τὴν ὀργὴν καὶ τὴν ἀγανάκτησιν, ἡ ἔρευνα πρὸς ἀνεύρεσιν τοῦ καπέλλου θὰ ἐξηκολούθει ἐπὶ ἀρκετὴν ὥραν ἀκόμη, ἴσως καὶ μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι, χάρις εἰς τὴν προϋοῦσαν ἐλάττωσιν τοῦ σκότους, ἡ προσπάθεια νὰ διηκολύνετο περισσότερον. Ἀλλὰ τότε συνέβη κάτι ἀπρόοπτον.

Ὁ ἀμαξηλάτης μας, ὅστις ἀνέμενε ἐπὶ τῆς ἔδρας του μὲ τὰ ἡνία εἰς τὸ χεῖρι τὸ ἀποτέλεσμα, κατείχετο φυσικὰ ἀπὸ κάποιαν φυσικὴν δυσφορίαν διὰ τὸ ἐμπόδιον καὶ τὴν καθυστέρησιν, ἀλλ' αὐτὴ ἕως τότε δὲν εἶχεν ἐκδηλωθῆ. Σκανδαλισθεὶς ὅμως ἔξαφνα καὶ ἀγανακτῶν διὰ τὴν ἀσεβειάν μας, κατεξανέστη. Διότι εἶχεν ἀκούσει προηγουμένως τὰς συνομιλίαις μας καὶ τὰς ἀσεβεῖς ἀστειότητάς μας περὶ τῶν καταχθονίων πνευμάτων, ἦτο δέ, φαίνεται, ἀκραδάντως πεπεισμένος ὅτι ἡ αἰφνίδιος ἀρπαγὴ καὶ ἔξαφάνισις τοῦ καπέλλου ἦτο ἡ φανερὰ ἐκδίκησις τῶν πονηρῶν πνευμάτων, ἀοράτων κατοίκων τοῦ χώρου ἐκείνου· ἐφοβεῖτο δ' ἐπομένως μίπως καὶ αὐτός, καὶ ἡ ἀμαξία του, καὶ τὰ ζῶα του πάθουν ζημίαν τινα σοβαρωτέραν, ἐὰν ἐξηκολουθοῦμεν νὰ ἐμπαίζωμεν τὴν δύναμιν των καὶ νὰ προκαλοῦμεν τὴν ὀργὴν των δι' ἀσεβῶν ἐκφράσεων.

Εἰς μάτην ἐπροσπαθήσαμεν νὰ τὸν πείσωμεν δι' εὐμενῶν λόγων καὶ παρακλήσεων νὰ παραμείνῃ ἐπὶ ὀλίγην ὥραν ἀκόμη εἰς τὴν θέσιν ἐκείνην, ἕως ὅτου τὸ φῶς τῆς ὑποφω-

σκούσης ἡμέρας γείνη κάπως ἔντονώτερον καὶ διευκολύνῃ τὴν ἔρευνάν μας. Αὐτὸς ἔμεινεν ἀμετάπειστος, καὶ ἤδη ἐμπίστιζε τοὺς ἵππους. Ὡστε ἠναγκάσθημεν ἔκόντες ἄκοντες νὰ ἐπιβιβασθῶμεν, καὶ νὰ φθάσωμεν κατὰ τὴν ὥραν περίπου τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου εἰς τὸ χωρίον. Ἐκεῖ ὁ καλὸς μου φίλος μου ἐπρομήθευσε κάποιον πρόχειρον κάλυμμα κεφαλῆς πρὸς προσωρινὴν χρῆσιν, μέχρι τῆς ἐπανόδου μου εἰς τὴν πόλιν.

Ἄλλ' εἶμαι βέβαιος ὅτι ὁ ἀμαξηλάτης θὰ διηγήθῃ τὴν συμβάν εἰς τοὺς γνωστούς του, καὶ ὅτι ἐκ τῆς μαρτυρίας του θὰ ἔστερεώθῃ ἔτι μᾶλλον ἢ φήμη περὶ τῆς κυριαρχίας τῶν πονηρῶν καὶ ἀκαθάρτων πνευμάτων εἰς τὸ δυσώνυμον ἐκεῖνο μέρος, καὶ περὶ τῆς τιμωρίας τὴν ὁποίαν αὐτὰ ἐπιβάλλουν εἰς τοὺς δισπιστοῦντας καὶ τοὺς περιφρονοῦντας τὴν δύναμιν των.

ΜΠΑΜΠΗΣ ΑΝΝΙΝΟΣ

